

ARAKEL KARAPET DAVTYAN'IN ANLATTIKLARI
(1904, SASUN, ARIVDEM K. DOĞUMLU)

Köyümüz Sasun'un Arivdem Köyü'yü; "Arivdem", "güneşin karşısında" demektir. Köyümüzde 12 hane Ermeni, Kürt ve Arap vardı. Bizimkiler çiftçiydi ve hayvan beslerlerdi. Buğday yoktu; arpa ve darı ekerlerdi. O da bize anca yeterdi. Pazar yoktu. Alışveriş yoktu. Evler iki katlıydı. Alt katta hayvanlar kalır, üstte ise biz. Evimizin çevresinde ceviz, ığde, nar, incir ağaçları vardı. Her şey evde yapılırdı; sadece giysileri dışardan satın alırdık. Meyva satar, kazandığımız parayla elbise alırdık.

O zaman ben 11 yaşındaydım. Ermenilerin Ermenice konuştuklarını hatırlıyorum; Arapça da bilirlerdi; zira çevremizde Araplar vardı. Dört hane Ermeni vardı; sekiz hane de Arap. Araplar çok dindardılar; Muhammed'e inanıyorlardı. Ermenilerin bir kilisesi vardı. Yılda bir kere köyümüzün yukarısındaki Bakire Varvara'ya inanç ziyaretine gider; kurban keserdik. Derlerdi ki, Varvara bir bakireymiş ve kilise onun adını taşıyormuş. Başka köylerden de gelirlerdi. Köyde okul yoktu. Sadece Gomk Köyü'nde okul vardı; o da ücretliydi. Sasun bize yakındı; bir saatlik mesafedeydi. Çevremizde 20 köy daha vardı. Memleketimizin suyu da, havası da iyiydi. Sasun'da çok Kürt vardı.

Evimizde büyük bir salon vardı; altında ise tandır. Günlük ekmeği pişirirlerdi. Biz arpa ekmeği yerdik. Haftada bir kez yıkanırđık. Doktor filan yoktu. Sıtma vardı. Giysilerimiz yünden yapılmıştı. Yün eğiriyor, örüyor ve satıyorduk. Şalvar giyerdik; altta gömlek vardı; ayağımızdaki çarık büyükbaş hayvan derisinden kesilmiş olup, uç ve kenarları dikilmişti. Başımızda takke taşırdık. Kadınlar rengârenk giyinir, başlarına beyaz mendil bağlarlardı. Aziz Haç dini yortusunda haçı suya atarlardı. Paskalya'da 40 gün oruç tutar, sonra yumurta boyarlardı. Yılbaşında mümkün olduğunca çok yer, içerdik. Vardavar'da birbirlerine su atarlardı.

Meşrutiyetten sonra, 1915'te Ermeni katliamı yapıldı. Yirmi yaşından büyükleri askere aldılar. Türkler saldırıp başladılar katletmeye. Güzel kızları, güzel kadınları götürdüler, kaçırdılar. Köyümüzde Misak adında bir fedayi vardı. Onun silahı vardı; manastıra girdi ve çarpışmaya başladı. Bizim silahımız yoktu.

Sasun iki ay direndi. Türk askerleri gelip bizi kuşattılar; başladılar katletmeye. Yardıma koşan olmadı. Katlettiler. Kalanlar mağaralara girdi. Sonunda biz Muş'a geldik. Kurtulan göç etti. O 1916 yılının Aralık ayında oldu. Muş'un içinden geçip Hınıs'a gittik. Biz dört kişiydik: annem, erkek kardeşim, ben ve kız kardeşim. Orda bir yıl kaldık. 1918'de Khonzılı Köyü'ne gittik. O bir Ermeni köyüydü; Ermeniler katledilmişti ve evler boştu. Biz gidip Arpaçay'ı geçtik. Memleketimize geri dönmek istiyorduk. Devrim'in başlayacağını kim bilebilirdi. Rus ordusu Rusya'ya gidip ülkesini savunmak için geri çekildi. Iğdır'a geldik. Geçip Kanaker'e ulaştık. Orda 20 gün kaldık. Fransa'ya gidecektik; zira Yerevan'da açlık hüküm sürüyordu ve orası tehlikeliydi. Andranik Paşa geri döndü. Biz onun arkasından önce Khoyn'a sonra Karabağ'a gittik. Andranik 1919'da Yerevan'a geldi. Önderliğe gidip ordusuna silah bıraktırdı

ve birliklerini dağıttı. Lenin bizim Türklerden bir talebimiz olmadığına dair kararname imzaladı. Kars, Ardahan, Sarıkamış ve Iğdır'ı Türklere verdi. Stalin ise Karabağ'ı ve Nahçıvan'ı Türklere bıraktı; Akhalkalak'ı ve Akhaltska'yı Gürcistan'a verdi. Her gün Ermenistan'dan bir katar dolusu insanı Sibirya'ya gönderdi. Ařnak'a vardığımızda umudumuzu kaybettik; artık memleketimize dönme umudu kalmamıştı; zira Türklerden toprak talebimiz olmadığına dair imza atmışlardı.

1930'da, Dařnak olarak görüldüğü için erkek kardeşimi Sibirya'daki İrkutsk'a götürdüler. Orda 6 yıl kaldı. 1936'da geri geldi. 1937'de gene götürdüler ve kendisiyle birlikte Vardan, Arřak, Nerso ve başka birçoklarının katledildiklerini duyduk.